ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Φεβρουαρίου **1946** | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | *Ἀριθμὸς φύλλου* **43**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Συντακτικαὶ Πράξεις

Σ. Π. 92. Περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 88 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος περὶ ἀπαγορεύσεως ἐλέγχου Συντακτικῶν Πράξεων ὑπὸ τῶν δικαστηρίων (Ἀναδημοσίευσις)... 1

Ἀναγκαστικοὶ Νόμοι

Α. Ν. 911. Περὶ καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ταχυδρομικῶν Ταμιευτηρίων... 2

Διατάγματα

Περὶ αὐξήσεως τῶν συμβατικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑταιρείας Λιμένος Χίου... 3

Περὶ ἐπιβολῆς εἰδικῆς φορολογίας ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Ἐπαρχιακῆς Ὁδοποιίας Νομοῦ Μεσσηνίας διὰ τὸ οἰκον. ἔτος 1945)46.... 4

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

(1)

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τῆς Συντακτικῆς Πράξεως 92)1946 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 88 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος περὶ ἀπαγορεύσεως ἐλέγχου Συντακτικῶν Πράξεων ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων».

Πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀντιβασιλέα

Μακαριώτατε,

Ι. Διὰ τοῦ ἄρθρου πρώτου τῆς εἰς τὴν κρίσιν Ὑμῶν ὑποβαλλομένης Συντακτικῆς Πράξεως κατοχυροῦται ἡ ὀρθὴ ἔννοια τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 88 τοῦ Συντάγματος, ἀφορώσης τὸ ὅριον ἡλικίας τῶν δικαστῶν καὶ ἐμμίσθων δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς ἐπαφεθείσης εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν τὸν ἑκάστοτε κανονισμὸν τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῶν ἰσοβίων καὶ μονίμων δικαστῶν καὶ δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἄνευ ἄλλης δεσμεύσεως πλὴν τῆς τηρήσεως ὡρισμένων ἀνωτάτων καὶ κατωτάτων ὁρίων, δὲν ἐγείνηθη ἀμφιβολία οὔτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ οὔτε ἐν τῇ δικαστικῇ πρακτικῇ. Ποιούμενος χρῆσιν τῆς εὐχερείας ταύτης ὁ νομοθέτης κατ' ἐπανάληψιν ἐπελήφθη τοῦ θέματος μετὰ τὴν ἐπαναφορὰν ἐν ἰσχύϊ, διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1935 ψηφίσματος τῆς Ε' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864)1911, ρυθμίσας τοῦτο κατὰ τροποποίησιν τοῦ πρώτου ἀπὸ τῆς συνταγματικῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ 1911 ἐκδοθέντος σχετικῶς Ν. 104)1913, χωρὶς περὶ τοῦ κύρους τῶν ρυθμίσεων τούτων νὰ προβληθῇ θεωρητικὴ τις ἢ ἔνδικος ἀντίρρησις. Οὕτως ἐν συνεχείᾳ ἐξεδόθησαν ὁ Ἀν. Ν. 353)1936 (ἄρθρ. 6 παρ. 1), ὁ Α. Ν. 434)1937 (ἄρθρον 19), ἰδίᾳ δὲ ὁ Α. Ν. 1912)1939, ὅστις καθώρισε τὸ ὅριον ἡλικίας, τῶν μὲν ἀρεοπαγιτῶν, εἰσαγγελέως καὶ ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς τὸ 65ον ἔτος, τῶν δὲ λοιπῶν δικαστῶν εἰς τὸ 60ὸν καὶ οὕτως αἱ διατάξεις ἔτυχον ἐφαρμογῆς παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου (ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθ. 43, 45 καὶ 47 τοῦ 1939).

Πρώτη ἀμφισβήτησις νομοθετικοῦ μέτρου τοιούτου περιεχομένου ἐμφανίζεται διὰ τῆς ἐπ' ἐσχάτων ἀσκηθείσης ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὑπὸ τῶν ἀπομακρυνθέντων τῆς ὑπηρεσίας δικαστικῶν (κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Α. Ν. 721)1945, ἐπαναλαβόντος ἁπλῶς τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 1912)1939 μετὰ τὴν ἀλλοίαν καὶ εὐνοοῦσαν τοὺς δικαστὰς ρύθμισιν τοῦ θέματος δι' ἀλλεπαλλήλων νομοθετημάτων τῆς κατοχῆς: (Ν. Δ. 266)1941—1580)42, Ν. 711)43 ἐν συνδυασμῷ πρὸς Ν. 433 43). Τῆς αἰτήσεως ταύτης κύριον ἔρεισμα εἶναι ἡ ἑρμηνεία καθ' ἣν τὸ ἄρθρον 88 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος ἐπέτρεψε τὸν ἐφ' ἅπαξ μόνον κανονισμὸν τοῦ ὁρίου ἡλικίας ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, ἐξαντλήσαντος ὁριστικῶς τὴν ἐξουσίαν του διὰ τῆς θεσπίσεως τοῦ Ν. 104)1913.

Ἀνασκευὴν τοιαύτης τινὸς ἐκδοχῆς φέρει ἐν ἑαυτῇ ἡ φραστικὴ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 88 ὁμιλοῦντος περὶ τοῦ «ὑπὸ τοῦ νόμου κανονιζομένου ὁρίου», διατύπωσις ἥτις ἀπαντᾶται εἰς πλείστας ὅσας διατάξεις τοῦ Συντάγματος, παραπέμποντος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ συντεταγμένου νομοθέτου ὡς δυναμένην ἐν τῇ διαρκείᾳ τοῦ χρόνου καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς ν' ἀσκηθῇ. Ἐνώπιον τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τοῦ 1911 δύο μόνον γνῶμαι ὑπεστηρίχθησαν: ἡ μία ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς, ἡ ἄλλη ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως, διαφέρουσαι ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ὅτι διὰ μὲν τῆς πρώτης ὑπεστηρίζετο ὁ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καθορισμὸς παγίων ὁρίων ἡλικίας, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ τελικῶς κατισχύσασα, ἔκρινε σκοπιμότερον ν' ἀφεθῇ ἐλευθερία εἰς τὸν συντεταγμένον νομοθέτην ἵνα ρυθμίζῃ τὰ ὅρια κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀντιλήψεις αὐτοῦ περὶ τῆς καλυτέρας λειτουργίας τῆς Δικαιοσύνης. Περὶ τῆς ὑπάρξεως τρίτης τινὸς γνώμης καὶ δὴ ἐκείνης καθ' ἣν θὰ ἔπρεπε νὰ παρασχεθῇ εἰς τὸν νομοθέτην ἐξουσία ἀναλισκομένη εὐθὺς ἅμα τῷ ἐφ' ἅπαξ κανονισμῷ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῶν δικαστῶν οὐδεμία, οὐδ' ἡ ἀσθενεστέρα ἔνδειξις παρέχεται ἐκ τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν καὶ

---

(1) Ἀναδημοσιεύεται ὡς δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 13 τῆς 19)1)46 Φ.Ε.Κ. τεῦχος Πρῶτον ἄνευ τῆς ἐπ' αὐτῆς Εἰσηγητικῆς Ἐκθέσεως.

τῶν συζητήσεων ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συνάγμαος. Τοιαύτη γνώμη θὰ ἐνεφάνιζε τὸ ἄτοπον ὅτι ρύθμισις ἣν δὲν ἐθεώρει σκόπιμον νὰ καταστήσῃ ὁριστικὴν καὶ ἀμετακίνητον αὐτὸς ὁ συντακτικὸς νομοθέτης, θὰ καθίστατο οὐχ' ἧττον ἀπαρασάλευτος ἀφ' ἧς θὰ ἐπελαμβάνετο αὐτῆς ὁ συντεταγμένος καὶ ἡ ὅλη διάταξις τοῦ ἄρθρου 88 παράγρ. 2 θὰ εἶχεν ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν ὑπεκφυγῆς τοῦ συντακτικοῦ νομοθέτου ἀπὸ τοῦ καθορισμοῦ ὁρίου ἡλικίας, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει οὐχ' ἧττον νὰ τεθῇ διὰ διατάξεως συνταγματικῆς ἰσχύος.

Ὑπὸ τίνα ὅμως ἀδιαμφισβήτητον ἔννοιαν ἐθεσμοθετήθη τὸ ἄρθρον 88 μαρτυροῖ θετικῶς ἡ δήλωσις τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ὅστις, ὑποστηρίζων τὴν Κυβερνητικὴν περὶ τῆς προσηκούσης διατυπώσεως τῆς διατάξεως ἄποψιν εἶπε : «...νομίζω ὅτι διὰ τοῦ Συντάγματος ὀφείλομεν ἴσως νὰ χαράξωμεν τὰ ὅρια ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία δύναται ἑκάστοτε νὰ κινῆται ἐλευθερώτερον, ὅπως ὁρίζῃ τὸ ὅριον ἡλικίας πρὸς ἀποχώρησιν τῶν ἰσοβίων ἢ τῶν μονίμων δικαστῶν. Τὸ ὅλον ζήτημα ἀνήκει κυρίως εἰς τὸν νόμον» (Ἐφημ. Συζητ. Β' Ἀναθεωρ. Βουλῆς 1911 σελ. 2171—2). Ἐξ ἄλλου, τὴν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 88 ἑδραίαν ἀντίληψιν ἐξέφρασε πολλὰ ἔτη μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν αὐτοῦ, ὁ ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κυβερνήσει Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Παναγῆς Τσαλδάρης ὅστις, ἀποκρούων τὸ ἐπὶ τοῦ περὶ ὁρίου ἡλικίας τῶν δικαστῶν σχέδιον τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927 Ἐπιτροπῆς ἔλεγεν : «Ἕτερον ζήτημα ἀπασχολοῦν τὴν Βουλὴν σχετικῶς μὲ τὸ ἄθορον τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν. Ὡς ἔχει ἡ διατύπωσις δὲν εἶναι ἡ μᾶλλον ὀρθή. Ὀρθότερον θὰ ἦτο ἂν καθιεροῦτο ἓν κατώτερον καὶ ἓν ἀνώτερον ὅριον, ὡς εἶχεν τὸ παλαιὸν Σύνταγμα, ἀφιεμένου εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν νὰ ὁρίζῃ τοῦτο ἀναλόγως τῶν προσώπων καὶ τῶν ἀναγκῶν...» (Ἐφημ. Συζητ. Βουλῆς 1927 σελ. 452).

Ἐπὶ τῆς προβαλλομένης νῦν ὑπὸ τῶν ἀπομακρυνθέντων δικαστικῶν λειτουργῶν καινοφανοῦς ἑρμηνείας τοῦ Συντάγματος οὐδ' αὐτοὶ φαίνονται νὰ ἔχωσι σταθερὰν πεποίθησιν, ἐφ' ὅσον τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐπωφελήθησαν τῆς διὰ τοῦ Ἀναγκ. Ν. 1912)1939 γενομένης, ἐπαναλήπτικῆς καὶ ἐκείνης, ρυθμίσεως τῶν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, εἴτε προαχθέντες εἰς θέσεις κενωθείσας δι' ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἐκείνου εἴτε διατηρηθέντες δι' ἀτομικῆς παρατάσεως τοῦ ὁρίου, οἱ πλείστοι δὲ ἐπωφελήθησαν τῆς ἐπὶ κατοχῆς γενομένης μεταθέσεως τοῦ ὁρίου καὶ καταργήσεως τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 1912)39.

Ὁσονδήποτε ὅμως ἀοτήρικτος καὶ ἂν παρίσταται ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία τοῦ Συντάγματος ἡ θέσις τῶν Δικαστικῶν λειτουργῶν, οἵτινες προήχθησαν μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν καταληφθέντων ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καθίσταται λίαν λεπτὴ ὡς ἐν τῆς ἐκκρεμούσης ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου ἀμφισβητήσεως τοῦ μέτρου, ἄμεσος δὲ παρίσταται ὁ κίνδυνος διαταραχῆς ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς δικαιοσύνης, βαρυνομένης, ὑπὸ τὰς σημερινὰς ἰδίᾳ ἐκτάκτως κρισίμους περιστάσεις μὲ σπουδαιότατα καθήκοντα. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ λόγος δι' ὃν ἡ Κυβέρνησις ἔκρινεν ἐπιβεβλημένον ἵνα καὶ διὰ ρητῆς αὐθεντικῆς ἑρμηνείας ἄρῃ πάντα περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 88 τοῦ Συντάγματος, ὅθεν περὶ τοῦ κύρους τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 721)45 μέτρων, διστάγμου.

ΙΙ. Τὸ ἄρθρον δεύτερον σκοπεῖ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς πρακτικὴν ἐγκαινιασθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1945 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἥτις, ἀρνουμένη κατὰ βάσιν εἰς τὰς ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως Κυβερνήσεις τῆς χώρας τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκδόσεως νόμων συνταγτικῆς ἰσχύος, δέχεται ταύτην ἐξαιρετικῶς εἰς περιπτώσεις ἐπιτακτικῆς καὶ ἀναπορρεύκτου ἀνάγκης καὶ ἐφ' ὡρισμένων θεμάτων, ὧν μάλιστα τὴν συνδρομὴν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἀνεγνώρισεν εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ κυριάρχως.

Ἡ πρακτικὴ αὕτη ἔχει τὴν ἔννοιαν οὐδὲν ἧττον ἢ ὅτι ὑποτοι κριτὴ τῆς σκοπιμότητος τῶν σπουδαιοτέρων νομοθετικῶν μέτρων τῶν μέχρι τῶν ἐκλογῶν Κυβερνήσεων καθίστανται τὰ δικαστήρια, ἰδίᾳ δὲ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, δυνάμενον, ἐπὶ τῇ κατ' οἰκείαν κρίσιν ἀποδοχῇ, ὅτι περὶ τῆς ἐκδόσεως συντατικῆς τινος πράξεως δὲν συνέτρεξεν ἐπαρκῶς σοβαρὰ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ βαθμὸν ἀνάγκη, ν' ἀρνῆται τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς καὶ ν' ἀνατρέπῃ τὰς εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς καὶ ἄνευ ἄλλης τινὸς παραβάσεως τοῦ νόμου ἐκδοθείσας διοικητικὰς πράξεις. Πρόδηλον εἶναι ὅτι τοιαύτη ἐκδοχὴ οὐ μόνον εὐρύνει τὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστοῦ μέχρι σημείου ὅπερ οὐδέποτε ἄλλοτε ἐδέχθη παρ' ἡμῖν ἡ δικαστικὴ παράδοσις οὔτε ἐδίδαξεν ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ συνιστᾷ σταθερὰν ἀντιποίησιν τοῦ ἐλέγχου, ὅστις φυσικῶς ἀνήκει εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ προέλθῃ ἐκ τῶν ἐκλογῶν Βουλήν. Προφανὲς ἐπίσης εἶναι ὅτι ἡ πρακτικὴ αὕτη, ἤδη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας συνεχιζομένη, ἐξέτρεψε τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τοῦ ἐκ τοῦ Συντάγματος προορισμοῦ του ὡς ρυθμιστοῦ τῆς νομίμου λειτουργίας τῆς διοικήσεως, μεταβαλοῦσα αὐτὸ εἰς πολιτικὸν ὄργανον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου διεξάγονται συζητήσεις περὶ τῆς σκοπιμότητος τῶν Κυβερνητικῶν μέτρων καὶ τίθενται κατ' ἀκολουθίαν πρὸς ἐπίλυσιν πολιτικὰ ζητήματα, κατεύθυνσις κατ' ἐξοχὴν νοσηρὰ δι' αὐτοὺς τοὺς δικαστικοὺς λειτουργούς, ἐπωμιζομένους οὕτω, ὡς μὴ ὤφειλε, πολιτικὰς εὐθύνας, ὁπωσδήποτε δὲ μὴ ἀνεκτὴ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἧς τὸ νομοθετικὸν ἔργον δύναται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν.

Τοιαύτη πρακτικὴ εὑρίσκεται ἄλλως τε εἰς ἀντίθεσιν πρὸς αὐτὴν τὴν περὶ τῶν συντακτικῶν νομοθετημάτων πάσης τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, οὐδέποτε διστάσαντος νὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, οὐδέποτε διστάσαντος νὰ δεχθῇ τὸ τυπικὸν αὐτῶν κύρος καὶ ὅταν ταῦτα εἶχον ἐκδοθῇ ὑπὸ κυβερνήσεων μὴ ἑλληνικῶν, ὡς αἱ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξενικῆς κατοχῆς, ὧν τὰ συντακτικοῦ χαρακτῆρος νομοθετήματα ἐφημμόσθησαν ἀδιαμαρτυρήτως. Ἀλλ' οὔτε τὸ γενικὸν πνεῦμα τῆς νομολογίας ταύτης ὑπῆρξεν ἄλλοτε τόσον ὑπερήφανον ἀπέναντι τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ὅσον σήμερον θέλει νὰ ἐμφανίζεται, τόση δὲ περὶ τῆς δυνάμεως ἀντιστάσεως Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ τὴν πλειοψηφίαν τῶν διακζόντων μελῶν του, ἐναντι τῶν δικτατορικῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν κυβερνήσεων Κατοχῆς εἶχε δημιουργηθῇ κοινὴ ἀντίληψις, ὥστε νὰ προκαλέσῃ βαρὺν περὶ τοῦ ὅλου θεσμοῦ χαρακτηρισμὸν τοῦ πρώτου ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως Πρωθυπουργοῦ ἐν τῷ δημοσίῳ τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1944 ἐκφωνηθέντι λόγῳ αὐτοῦ.

Σκοπὸς τῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶναι νὰ ἐπέμβῃ τὸ παράπαν εἰς τὴν δικαστικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἣν εὐλαβεῖται ἀπολύτως καὶ θεωρεῖ ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ ὅλου πολιτεύματος. Δὲν εἶναι ὅμως συνατὸν καὶ ν' ἀνεχθῇ τὴν ἀντίστροφον ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἀπὸ μέρους τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, τείνοντας ἀπροκαλύπτως νὰ ἐγκαθιδρύσῃ καθεστὼς «Κυβερνήσεως τῶν δικαστῶν» καὶ μὲ μεγάλα καὶ συνεχῆ βήματα χωροῦντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Μίαν τῶν αἰτιῶν τοιούτων ἐπεμβάσεων ἐπιδιώκει νὰ καταστείλῃ ἡ ὑποβαλλομένη Συντακτικὴ πρᾶξις, οὐδόλως μειοῦσα τὴν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις καὶ τὴν παρ' ἡμῖν δικαστικὴν παράδοσιν ἐξουσίαν τῶν δικαστηρίων ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς νομιμότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων καὶ τῆς συνταγματικότητος τῶν νόμων, ἀλλ' ἀφαιροῦσα ἀπὸ αὐτὰ δικαίωμα, ὅπερ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας κατ' ἰδίαν ἔμπνευσιν ἐδημιούργησε. Ἡ Κυβέρνησις πράττει δὲ τοῦτο ἐν τῇ πεποιθήσει

ὅτι ἡ τήρησις τῆς ἐξουσίας τοῦ δικάζειν ἐντὸς τῶν εὐλόγων ὁρίων εἶναι ἡ μόνη ἀληθῶς κατασφαλίζουσα τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν δικαστῶν καὶ τὴν μακροημέρευσιν τῶν θεσμῶν τῆς δικαστικῆς δικαιοσύνης δικαιοδοτικὴ πολιτεία.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1946.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΚΩΝΣΤ. ΡΕΝΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ ὑπ' ἀριθ. 92

Περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 88 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος καὶ περὶ ἀπαγορεύσεως ἐλέγχου Συντακτικῶν Πράξεων ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 88 παρ. 2 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος εἶναι, ὅτι τὸ ὅριον ἡλικίας τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν ἐμμίσθων δικαστικῶν ὑπαλλήλων δύναται ἑκάστοτε νὰ κανονίζηται ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου τεθέντων ὁρίων.

Ἄρθρον 2.

Ἀπαγορεύεται εἰς τὰ δικαστήρια παντὸς βαθμοῦ καὶ δικαιοδοσίας νὰ ἐλέγχωσι τὴν πρὸς ἔκδοσιν Συντακτικῶν Πράξεων ἐξουσίαν τῶν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐφεξῆς Κυβερνήσεων τῆς Χώρας καὶ νὰ κρίνωσι περὶ τῆς σκοπιμότητος ἢ μὴ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. Ἡ κρίσις περὶ τῆς σκοπιμότητος καὶ τοῦ κύρους τῶν Συντακτικῶν τούτων Πράξεων ἀνήκει μόνον εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ προέλθῃ ἐκ τῶν ἐκλογῶν Βουλήν, εἰς ἣν αὗται θέλουσιν ὑποβληθῇ πρὸς κύρωσιν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης Συντακτικῆς Πράξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1946

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, Κ. ΡΕΝΤΗΣ, ΣΤ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ, Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ–ΝΟΒΑΣ, ΑΛ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Γ. ΒΟΡΑΖΑΝΗΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, ΓΕΩΡΓ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑΣ, Δ. ΜΑΧΑΣ, ΧΡ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΥΣΤΡ. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, ΘΕΟΔ. ΜΑΝΕΤΤΑΣ, Κ. ΓΚΟΤΣΗΣ, Π. ΕΥΡΙΠΙΑΟΣ, Γ. ΜΑΥΡΟΣ, Δ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ, Ν. ΚΡΑΣΑΔΑΚΗΣ, Γ. ΠΑΠΠΑΣ, Κ. ΛΟΞΙΑΔΗΣ, Α. ΖΑΚΚΑΣ, Χ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1946

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΥΡΟΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

(2)

ΑΝΑΓΚ. ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 911.

Περὶ καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ταχυδρομικῶν Ταμιευτηρίων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον.

1. Ἀπὸ τῆς 16 Φεβρουαρίου μέχρι τέλους Μαρτίου 1946 αἱ ἀποδοχαὶ ἐν γένει τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου καταβάλλονται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου εἰς βάρους τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους.

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς
† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, Γ. ΜΑΥΡΟΣ, ΣΤ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ, Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ–ΝΟΒΑΣ, ΑΛ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Γ. ΒΟΡΑΖΑΝΗΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, Γ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑΣ, Δ. ΜΑΧΑΣ, Χ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Κ. ΓΚΟΤΣΗΣ, Π. ΕΥΡΙΠΙΑΟΣ, Δ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ, Ν. ΚΡΑΣΑΔΑΚΗΣ, Γ. ΠΑΠΠΑΣ, Κ. ΛΟΞΙΑΔΗΣ, Α. ΖΑΚΚΑΣ, Χ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1946.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΥΡΟΣ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

(3)

Περὶ αὐξήσεως τῶν συμβατικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑταιρείας Λιμένος Χίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Ν. Δ. 23 Μαρτίου 1923 «περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων περὶ λιμένος Θεσσαλονίκης» (Ε.Κ. 78)1923) ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Νόμου 2919 «περὶ εἰσπράξεως τῶν λιμενικῶν φόρων ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Ἐκμεταλλεύσεως Λιμένος Θεσσαλονίκης» (Ε. Κ. 130)1922) καὶ τοῦ ἀπὸ 9 Ν)βρίου 1922 Β. Δ. «περὶ ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 2919 καὶ διὰ τὴν Ἑταιρείαν λιμένος καὶ προκυμαιῶν Χίου» (Ε. Κ. 230)1922).

Ἰδόντες τὰς σχετικὰς γνωμοδοτήσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω Ν. 2919)1922 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον.

1. Τὰ ὑπὲρ τῆς Ἑταιρείας Λιμένος καὶ Προκυμαιῶν Χίου καθωρισμένα ἐν τοῖς συμβατικοῖς τιμολογίοις δικαιώματα καθορίζονται ἐφεξῆς ἐπταπλάσια τῶν ἰσχυόντων σήμερον.

2. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται μετὰ πενθήμερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κ[υβερνήσεως]

Ὁ ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργὸς δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, Γ. ΜΑΥΡΟΣ, ΣΤ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ, Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ—ΝΟΒΑΣ, ΑΛ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Γ. ΒΟΡΑΖΑΝΗΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, Γ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑΣ, Δ. ΜΑΧΑΣ, Χ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Γ. ΚΑΡΤΑΛΗΣ, Θ. ΜΑΝΕΤΤΑΣ, Κ. ΓΚΟΤΣΗΣ, Π. ΕΥΡΙΠΑΙΟΣ, Δ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ, Ν. ΚΡΑΣΑΔΑΚΗΣ, Γ. ΠΑΠΠΑΣ, Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ, Χ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ.

(4)

Περὶ ἐπιβολῆς εἰδικῆς φορολογίας ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Ἐπαρχιακῆς Ὁδοποιΐας Νομοῦ Μεσσηνίας διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1945—1946.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2512)1940 Ἀναγκ. Νόμου «περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ κατασκευῆς καὶ συντηρήσεως ὁδῶν κειμένων διατάξεων», τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1547)39 Α. Νόμου «περὶ τρόπου ἐπιβολῆς φορολογιῶν κατὰ Νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ Α. Ν. 2270)40, τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Νόμου 4503 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ κατασκευῆς καὶ συντηρήσεως ὁδῶν κειμένων διατάξεων», τὴν ὑπ' ἀριθ. 42 πρᾶξιν τῆς 4-4-45 Συνεδριάσεως τῆς Διοικούσης τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Ἐπαρχιακῆς Ὁδοποιΐας Νομοῦ Μεσσηνίας Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 168)1945 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Γεωργίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

1. Ἐπιβάλλεται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ διὰ τὸ εἰκον. ἔτος 1945—46 ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Ἐπαρχιακῆς Ὁδοποιΐας Νομοῦ Μεσσηνίας εἰδικὴ φορολογία ἐπὶ τῶν προϊόντων παραγωγῆς τῆς περιφερείας τοῦ Εἰδικοῦ τούτου Ταμείου τῶν ἐξαγομένων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὡς καὶ τῶν μεταφερομένων εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Ταμείου καὶ τὴν λοιπὴν Ἐπικράτειαν ὡς ἕπεται :

1) Ἐπὶ τῆς σταφίδος ξηρᾶς καὶ χλωρᾶς δραχ. 0,40 κατὰ χιλιόγραμμον.
2) » τῶν σύκων ξηρῶν δραχ. 0,50 κατὰ χιλιόγραμ.
3) » » ξηρῶν καρπῶν ἐν γένει δραχ. 1 κατὰ χιλιόγραμμον.
4) » » γεωμήλων δραχ. 0,20 κατὰ χιλιόγραμμον.
5) » » ἑσπεριδοειδῶν δραχ. 15 ἡ χιλιάς.
6) Ἐπὶ τῶν δημητριακῶν δραχ. 0,10 κατὰ χιλιόγραμμον.
7) » » ἀλεύρων δραχ. 0,10 κατὰ χιλιόγραμμον.
8) » » ζυμαρικῶν δραχ. 1,50 κατὰ χιλιόγραμμον.
9) » » ἐλαιῶν δραχ. 0,50 κατὰ χιλιόγραμμον.
10) » τοῦ σάπωνος δραχ. 1 κατὰ χιλιόγραμμον.
11) » τῶν σφαγείων παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἡλικίας δραχ. 2 κατὰ χιλιόγραμμον.
12) » » δερμάτων κατειργασμένων δραχ. 5 κατὰ χιλιόγραμμον.
13) » » δερμάτων ἀκατεργάστων δραχ. 2 κατὰ χιλιόγραμμον.
14) » » δερμάτων ἀλατισμένων ἢ μὴ δραχ. 3 κατὰ χιλιόγραμμον.
15) » τῆς ὀρύζης δραχ. 0,10 κατὰ χιλιόγραμμον.
16) » τῶν ὀσπρίων δραχ. 0,20 κατὰ χιλιόγραμμον.
17) » τοῦ σισαμίου δραχ. 0,75 κατὰ χιλιόγραμμον.
18) » τῶν κρομμύων δραχ. 0,20 κατὰ χιλιόγραμμον.
19) » τοῦ κοκκαρίου δραχ. 0,30 κατὰ χιλιόγραμμον.
20) » πολτοῦ τομάτας δραχ. 0,30 κατὰ χιλιόγραμμον
21) » τῶν κηπευτικῶν ἐν γένει δραχ. 0,15 κατὰ χιλιόγραμμον
22) » τοῦ τυροῦ σκληροῦ δραχ. 1 κατὰ χιλιόγραμμον.
23) » » τοῦ τυροῦ μαλακοῦ δραχ. 0,50 κατὰ χιλιόγραμμον.
24) » τῶν σταφυλῶν δραχ. 0,40 κατὰ χιλιόγραμμον.
25) » τοῦ οἴνου δραχ. 0,40 κατὰ χιλιόγραμμον.
26) » τῶν ὑδυπότων δραχ. 5 κατὰ χιλιόγραμμον.
27) » » ἰχθύων νωπῶν καὶ διατετηρημένων δραχ. 1 κατὰ χιλιόγραμμον.

Ἄρθρον 2.

Ἡ βεβαίωσις καὶ εἴσπραξις τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον καθορισθείσης εἰδικῆς φορολογίας ἐνεργεῖται τῶν μὲν διὰ θαλάσσης ἐξαγομένων ἢ μεταφερομένων προϊόντων παρὰ τῶν Τελωνειακῶν Ἀρχῶν τοῦ Νομοῦ, τῶν δὲ διὰ ξηρᾶς μεταφερομένων ἢ ἐξαγομένων προϊόντων δι' ἐνοικιάσεως κατόπιν πλειοδοτικῆς δημοπρασίας καὶ διὰ χρονικὸν διάστημα μέχρις ἑνὸς οἰκονομικοῦ ἔτους κατὰ περιφερείας ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης τὸ Ταμεῖον Ἐπιτροπῆς. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνοικίασις διὰ δημοπρασίας ἢ δὲν ἐπιτυγχάνεται ἱκανοποιητικὸν ἐνοίκιον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἡ εἴσπραξις ἀνατίθεται εἰς εἰσπράκτορας ἑτέρων εἰδικῶν Ταμείων ἢ Νομικῶν Προσώπων ἢ εἰς εἰδικοὺς εἰσπράκτορας προσλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἢ τοὺς Σιδηροδρομικοὺς Σταθμάρχας τῆς Ἑταιρείας Σ.Π.Α.Π.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Οἱ Ὑπουργοὶ

ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Α. ΜΥΛΩΝΑΣ

ἐπὶ τῶν Δημ. Ἔργων Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ

ἐπὶ τῆς Γεωργίας Χ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ